

обручки, але “всі вони переносять дітей у морально чистий світ, куди ще не потрапило зло. Це новий світ, нова реальність. У “Хроніках Нарнії” це конкретні двері, що ведуть в Нарнію, тобто до Аслана, а сам лев – до нового релігійного життя” [5, с. 4]. На *прохід у шафі* критики та психологи звернули неабияку увагу. “Перехід із темної, забитої непотрібними речами шафи, у білі засніжені сяючі ліси Нарнії символізує переродження людської душі та переживання, пов’язані з цим” [2, с. 14]. Якщо звернутися до філософського підтексту у “Хроніках”, то метафоричне порівняння “двері” зустрічається у одному з біблійних сказань у Одкровенні Іоанна Богослова: “Я стою біля дверей та стукаю: почує мій голос і відкриє мені, я увійду до нього та сяду до вечері з ним, а він зі мною ” [5, с. 20].

Отже, можемо виділити наступні особливості передачі християнської світоглядної позиції К.С.Льюїса у “Хроніках Нарнії”:

– переплетення сюжетної лінії казки-розповіді та біблійних мотивів через непряме значення слів;

– широке використання метафор та символів як засобів передачі релігійних смислів;

– вибір автором казкової манери оповіді, що дозволило задіяти міфологічних персонажів, які несуть на собі узагальнені типи людського суспільства, типізація їх на основі символічних характеристик;

Мотиви біблійного сюжету, основні ідеї християнства, зокрема про прощення та покаяння є актуальними у будь-яку епоху розвитку суспільства. До біблійних образів, мотивів і сюжетів зверталися письменники різних країн у XIII-XVIII століттях. Не втратила ця Книга книг свого значення і в пізніший період. Біблійні образи й мотиви живили творчість і надихали на нові твори Г.Сковороду і Т.Шевченка, Данте і Шекспіра, П.Куліша і О.Пушкіна, Лесю Українку і Ч.Айтматова.

К.С.Льюїс піднімає ряд морально-етичних питань, таких як вірність та зрада, спокуса та порядність, індивідуалізація людини та наслідування загальних моральних законів. На фоні трагічних подій сучасного світу, песимістичних тенденцій у літературі цей письменник проповідує важливі духовні цінності людини, допомагає розкрити духовний потенціал особистості, проголошує перемогу добра над злом у душі людини.

Література

1. Бушняк А.В. “Хроніки Нарнії” К.С.Льюїса як апеляція до глибин духовного. – Режим доступу: [/http://nadicc.vov.ru/lio/traub.html](http://nadicc.vov.ru/lio/traub.html).

2. Кротов Я. Джентльмен в царстві Божьом // Дружба Народов. – 1992. – №2. – С. 233-235.

3. Лакоф Дж. The Contemporary Theory of Metaphor. – Режим доступу: <http://www.biografia.ru>.

4. M.Bane. Myth Made Truth: the Origins of the Chronicles of Narnia – C.S.Lewis: 20th Century Christian Knight. – Online at: [/http://subscribe.ru/archive/religion.proland](http://subscribe.ru/archive/religion.proland)

5. Shaker Peter J. Reading with the Heart: The Way Into Narnia. – Michigan: William B. Erdmans Publishing Company, 1970. – 57 p.

Джерело фактичного матеріалу

Lewis C.C. The Narnia Chronicles. The Magician Nephew. – Дніпропетровськ: Проспект, 2005, – 224 с.

Шемота Р.В.

Ужгородський національний університет

Науковий керівник – к. філол.н., доц. – Голик У.Р.

The Structures of Secondary Predication in the Modern English Language

For linguistic researches of English Grammar the structures of secondary predication are of great interest. It is considered that structures of secondary predication do not have the direct analog in Ukrainian language which makes some difficulties in studying English as a foreign language, and makes some difficulties while the translation. To these structures traditionally belong Complex Object, Complex Subject, For-to-Infinitive Construction, Absolute Construction and Gerundial Predicative Construction. All named units have different grammatical forms, but are characterised by such common feature as non-agreement of subject-predicative relations in their outer structures.

The aim of the scientific research consists in definition of the structural and functional characteristics of the structures of secondary predication in the Modern English language. To attain this aim we should settle down the following tasks:

– to determine the differential features of the structures of secondary predication;

– to give the structural characteristic of the structures of secondary predication on the basis of being the

part of this unit of the syntactical sentence structure;

- to determine the full composition of the structures of secondary predication;

- to research the functional characteristics of the structures of secondary predication and their components;

- to determine the criteria of the classification of the structures of secondary predication;

- to create the formal model of the structures of secondary predication.

While adapting the material for the research we used the following methods:

- descriptive method – to select the units of the analysis;

- the method of contrastive linguistics consists in determining the contrastive relations of the analyzed units and the forming of maximal description of the determined elements [4, c. 42-46].

On the one hand, predication shows the relations between objects and indications (features), and from the other hand the predication is taken to the content of expressing reality. In the research-work we can analyse the second predication as the predication of the second plain, which is possible only because of the presence of the primary predication which depends on it. The primary predication is a kind of connection which forms the sentences; and secondary predication doesn't form the sentences but constitutes additional features or relations between the elements of the sentence. Sentences with the secondary predication are not simple but complicated [1, c. 373].

Additional structures of secondary predication depend upon sentence verb-predicate which is distinct determiner of the primary predication. Secondary predicatives expressed by the Infinitive, Participle I, and Participle II, denote a state of secondary subject and secondary predicatives expressed by the noun or adjectives (stative words) denote the qualitative state of secondary subject. According to the ways of expression of the third component of the trinomial construction of the sentence, it can be either nominal or verbal. Especially predicative are the structures the second component of which is the infinitive. [1, c. 374-375].

The infinitive is used in predicative constructions of three types:

- the objective with the infinitive;

- the subjective with the infinitive;

- for-to-infinitive construction.

Traditionally they are called the Complex Object, Complex Subject and For-to-Infinitive Construction. [2, c. 121].

In the For-to-Infinitive Construction the infinitive (usually infinitive phrase) is in predicate relation to a noun in the common case or a pronoun in the objective case introduced by the preposition *for*. The functions of the For-to-Infinitive Construction are as follows:

- subject – usually occurs in sentences with the introductory *it*, though it is occasionally placed at the beginning of the sentence: “*It is time for this good girl to go to bed*”.

- predicative – in this function the construction is mostly used with the link verb *to be*: “*The main thing for us is to get all the details*”.

- object – “*I will telephone for a taxi to take you home*”.

- attribute – “*Here are some books for you to read*” [2, c. 122-123].

In the objective with the infinitive construction the infinitive is in predicate relation to a noun in the common case or a pronoun in the objective case. The whole structure forms a Complex Object of some verbs. The objective with the infinitive construction is used in the following cases:

- after the verb of sense perception (*to see, to hear, to feel, to watch*); infinitive is used without particle *to*: “*Toward dawn I heard a taxi go up Gatsby's drive*”.

- after verbs of mental activity (*to think, to believe, to consider, to understand, to find*): “*He found her excitingly desirable*”.

- after the verbs of wish and emotions (*to want, to wish, to desire, to mean*): “*I want you to meet my girl*”.

- after the verbs of inducement (*to have, to make, to get, to order, to ask*): “*Perhaps my presence made them feel more satisfactory alone*”.

- after verbs of emotions (*to like, to love, to hate*): “*I would like you to have a look at the place*” [2, c.123-124].

The gerund is used in compound predicates of both types – verbal and nominal. The Gerund as the Compound Nominal Predicate: as predicative the gerund expresses either characterisation or identity. In the latter case the predicate reveals the meaning of the subject: “*Reserving judgements is the matter of infinite hope*”.

The Gerund as the Compound Verbal Predicate – in combination with phrasal verbs the gerund forms a compound verbal phrasal predicate. The finite phrasal verb denotes a phrase of the action expressed by the gerund. The most common phrasal verbs followed by the gerund are: to begin, to burst out, to start, to continue, to give up, to keep on: *“He kept saying”* [2, с. 125-126].

Participle I may function as part of a predicative construction, entering into a predicative relationship with some nominal element and forming a syntactical unit with it. Since the construction always follows transitive verbs its syntactical function is that of complex object: *“He saw himself standing alone on the last barrier of civilisation”* [2, с. 147-148].

The function of Participle II denotes a state: *“‘NO?’ Mr. Wolshiem seemed disappointed”* [2, с. 158].

We have come to the conclusion that the secondary predication – is a construction in which the first element is a noun in a common case or a pronoun in the objective case, the second component of the structure is expressed mostly by the infinitive, participle I, participle II, more rarely by the noun and other parts of speech.

The grammatical kernel of the secondary predication is the correlation of the secondary subject and the secondary predicate. The objective-predicative structure Complex Object and subjective-predicative structure Complex Subject are described as different constructions, because not all the sentences with passive-predicative complication can be expressed as the transformers of Complex Object. (The girl was seen to run). In most cases the structures of secondary predication are translated into Ukrainian as objective subordinate clause [3, с. 144].

Література

1. Бархударов Л.С., Штелинг Д.А. Грамматика английского языка. – М.: Литература на иностранных языках, 1960. – С. 373-380.
2. Кобрин Н.А., Корнеева Е.А., Оссовская К.А. Грамматика английского языка. Морфология. Синтаксис. С.-Пб.: Союз, 2000. – С. 123-158.
3. Сазонова Н.М. Предикативные структуры в современном английском языке. – К.: Радянська школа, 1969. – 144 с.
4. Сулимовская С.В. Структуры вторичной предикации и теоретические предпосылки их вычленения. // Иноземна філологія. – 1979 – №54. – С. 42-46.
5. F. Scott Fitzgerald. The Great Gatsby. – Harmondsworth: Penguin Popular Classics, 1994. – 188 p.

Юхно Т.А.

*Харківський гуманітарно-педагогічний інститут
Науковий керівник – к. філол. н. Дишлюк І.М.*

До питання про інтимну лірику Ліни Костенко

Тема кохання широко представлена у світовій літературі, особливо у поезії. Немає поетів, які б не писали про любов, оскільки вона посідає вагоме місце у спектрі людських почуттів. Здатність кохати – мірило глибини людської душі, а вміння описати це почуття – мірило поетичного таланту, адже почуття любові як жодне інше прагне вираження у слові.

Поезія Ліни Костенко є класикою української любовної лірики. У художній манері поетеси домінує краса, естетика мистецького виконання, цікаві сплетіння слів, використання великої кількості лексичних засобів та художніх тропів. Це робить її поезію неперевершеною та надзвичайною, не схожою на будь-яку іншу, що зумовлює актуальність вивчення її творчості попри велику кількість уже написаних наукових розвідок. Завданням нашої роботи є аналіз поетичного мовлення Ліни Костенко у плані вираження теми кохання.

Яскравим прикладом любовної лірики Ліни Костенко є поезія: *“Ти пам’ятаєш, ти прийшов із пристані. Такі сади були тоді розхристані. І вся в гірляндах, як індійська жриця, весна ряхтіла в іскорках роси. Плакучі верби не могли журились, такі були у іволг голоси!”* [4, с. 305]. На перший погляд може здатися, що про кохання тут не сказано жодного слова, але це поверхове враження. Насправді ж кожне слово промовляє про любов, навіть не промовляє, а кричить, шаленіє. Йдеться про свято любові, і у поетеси не вистачає слів, які про це свято сказали б прямо. Тому вона показує захмелілу від щастя природу надзвичайно красивими епітетами: розхристані, немов сп’янілі від весняної повноти життя, сади, гостру свіжість вранішньої роси, що виблискує під першими сонячними променями, бентежно-радісний спів птахів, що не дають журитися навіть плакучим вербам. “Настрій” природи абсолютно відповідний настрою сповненої любовними почуттями героїні.